

*Омельяненко А. С.,**аспірант Міжнародного гуманітарного університету,
співробітник Державної прикордонної служби України*

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО ТА УПОВНОВАЖЕНИХ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПРИ ПРОВАДЖЕННІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Анотація. У статті аналізуються процесуальні форми взаємодії слідчого та оперативних підрозділів при провадженні негласних слідчих (розшукових) дій. Аналіз досліджень показав, що взаємодія між слідчим та уповноваженим оперативним підрозділом розглядається переважно у загальному плані, без врахування особливостей її організації саме при розслідуванні та провадженні негласних слідчих (розшукових) дій, яких минуле кримінально-процесуальне законодавство не знало. У кримінальному провадженні взаємодія слідчого і уповноважених оперативних підрозділів реалізується організаційним і процесуальним шляхами. Основною відмінністю зазначених форм є те, що процесуальні форми взаємодії засновані на нормах Кримінального процесуального кодексу, а організаційні є способи зв'язку між слідчим і працівниками уповноважених оперативних підрозділів. Виокремлюється спільна діяльність слідчого і уповноважених оперативних підрозділів на стадії внесення відомостей про вчинений тяжкий або особливо тяжкий злочин до Єдиного реєстру досудових розслідувань, ознаки якого виявлені при проведенні оперативно-розшукових заходів та здійснення оперативним працівником негласних слідчих (розшукових) дій. При провадженні негласних слідчих (розшукових) дій взаємодія здійснюється в межах кримінальних процесуальних відносин.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії, слідчий, оперативний підрозділ, взаємодія, кримінальне провадження.

Постановка проблеми. Сьогодні очевидним слід визнати той факт, що слідчий і навіть група слідчих без допомоги уповноважених оперативних підрозділів органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України, органів Державної митної служби України (далі – уповноважених оперативних підрозділів) не в змозі самостійно розслідувати багато категорій злочинів. Взаємодія цих суб'єктів обумовлена, насамперед, тим, що, як слідчий, так і органи дізнання, мають специфічні, тільки їм властиві, засоби для розкриття злочинів. Головним у сфері протидії злочинності при цьому залишається комплексність цих засобів.

Слідчий наділений процесуальними правами щодо провадження як гласних, так і негласних слідчих (розшукових) дій. Змістом же функції працівників уповноважених оперативних підрозділів у системі вза-

ємодії зі слідчим при розкритті злочинів є здійснення оперативно-розшукових заходів, а також негласних слідчих (розшукових) дій (за дорученням слідчого відповідно до ч. 6 ст. 246 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК). Тільки у поєднанні оперативно-розшукової діяльності оперативних підрозділів з процесуальною діяльністю слідчих можна досягти завдань кримінального провадження, визначених ч. 1 ст. 2 КПК, – захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Ці завдання досягти кожному із вказаних суб'єктів самостійно не уявляється можливим.

Невипадково окремі автори вказують на принципову неможливість вирішення завдань кримінального провадження за допомогою одних лише гласних слідчих (розшукових дій) з огляду на якісні характеристики сучасної злочинності [1, 26; 2, 35–36]. Це пов'язано з тим, що сьогодні від правоохоронних органів, для досягнення відчутних результатів у сфері протидії злочинності, потрібна ефективніша робота з виявлення злочинів, а це припускає й більш високий рівень взаємодії органів досудового слідства з уповноваженими оперативними підрозділами. Таким чином, на цей час проблема взаємодії слідчого і уповноважених оперативних підрозділів не тільки не втратила актуальності, але й набула особливої гостроти.

Аналіз останніх досліджень та виокремлення нерозв'язаних проблем. У кримінально-процесуальній літературі питанням взаємодії слідчого та оперативних підрозділів приділялася значна увага, зокрема у працях таких вчених, як: В. Д. Берназ, Р. С. Белкін, А. Ф. Волобуєв, В. В. Голубєв, І. М. Гуткін, В. С. Зеленецький, В. В. Іванов, А. М. Ларін, В. Б. Мазан, М. О. Погорецький, С. В. Слинко, С. М. Стахівський, І. В. Озерський, В. М. Федчен-

ко, В. В. Пивоваров, Л.І. Щербина та інші. Проте, у проведених дослідженнях взаємодія між слідчими підрозділами та уповноваженим оперативним підрозділом розглядається переважно у загальному плані, без врахування особливостей її організації саме при розслідуванні провадженні негласних слідчих (розшукових) дій, яких минуле кримінально-процесуальне законодавство не знало. А такі особливості існують і мають враховуватися у діяльності слідчих органів.

Викладення основного матеріалу. Правові основи взаємодії слідчого з уповноваженим оперативним підрозділом закладені у відповідних положеннях Кримінального процесуального кодексу України, Податкового кодексу, Законів України «Про міліцію», «Про Службу безпеки України», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю». Так, наприклад, відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 10 Закону України «Про міліцію» міліція відповідно до своїх завдань зобов'язана брати участь у розкритті кримінальних правопорушень у порядку, передбаченому кримінальним процесуальним законодавством. Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України (далі – ПК) щодо державної податкової служби та у зв'язку з проведенням адміністративної реформи в Україні» від 05.07.2012 № 5083-VI до ПК України внесений Розділ XVIII² «Податкова міліція». Відповідно до ст. 348.2 ПК України завданнями податкової міліції є запобігання кримінальним та іншим правопорушенням у сфері оподаткування та бюджетній сфері, їх розкриття, розслідування та провадження у справах про адміністративні правопорушення. Зазначені нормативно-правові акти визначають форми взаємодії слідчого з оперативним підрозділом від моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань і до завершення досудового розслідування.

Уповноважені законом оперативні підрозділи мають значні людські ресурси та технічні засоби, за допомогою яких здійснюють розшук осіб, які підозрюються у вчиненні кримінальних правопорушень, і можливих свідків їх учинення, а також оперативне спостереження та оперативну розробку. Уповноважені законом оперативні підрозділи також мають значний обсяг інформації оперативно-довідкового характеру, який вони використовують у своїй службовій діяльності, зокрема різні оперативні обліки (за прізвиськом, дактилоскопічний, безвісти зниклих і невпізнаних трупів, викраденої та втраченої зброї, вилучених номерних речей, викрадених речей тощо). Крім того, вони на підставі пунктів 13 і 14 ч. 1 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності надається право мати гласних і негласних штатних та позаштатних працівників, використовувати конфіденційне співробітництво згідно з

положеннями статті 275 КПК України. Відповідно до цих положень і слідчий під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених КПК України. Але виникає питання про можливість, фахову підготовку та психологічну готовність слідчого до конфіденційного співробітництва з іншими особами, оскільки така діяльність вимагає достатньо багато зусиль, часу і навичок залучення осіб до такого співробітництва [3, 210]. Крім того, для проведення негласних слідчих (розшукових) дій необхідна спеціальна техніка, якою слідчі підрозділи не укомплектовані. У зв'язку з цим актуалізуються питання взаємодії слідчого та оперативних підрозділів при провадженні таких дій.

У науці кримінального процесу існують різні погляди з приводу розкриття змісту поняття взаємодії. Так, на думку Р. С. Белкіна, взаємодію є однією з форм організації розслідування злочинів, що полягає у передбаченому законом співробітництві слідчого з уповноваженим законом оперативним підрозділом, узгодженому за метою, місцем і часом, що здійснюється в межах їхньої компетенції з метою повного і швидкого розкриття злочинів, всебічного та об'єктивного розслідування кримінальної справи, розшуку особи, підозрюваної у вчиненні кримінального правопорушення, викрадених коштовностей та інших об'єктів, суттєвих для справи [4, 31].

В. В. Іванов під взаємодією оперативних підрозділів з слідчим розуміє організований згідно із чинним законодавством і відомчими нормативними актами процес ділового співробітництва (узгоджених або спільних заходів), спрямований на вирішення завдань кримінального провадження і забезпечення безпеки його учасників [5, 17]. Аналізуючи це визначення, І. М. Бацько вказує на те, що вдалим у наведеному визначенні є виокремлення заходів, спрямованих на вирішення завдань, які здійснюються спільно або узгоджено. Наприклад, слідчий не може здійснювати оперативно-розшукові заходи, а оперативний підрозділ не уповноважений проводити деякі процесуальні дії, навіть за дорученням слідчого або прокурора (повідомляти особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, складати обвинувальний акт тощо). Тому в деяких випадках слідчий та оперативні працівники можуть діяти спільно й одночасно, а в деяких випадках – окремо [6, 363].

С. В. Слінько визначає взаємодію як необхідний, що ґрунтується на законі і відомчих нормативних актах, координований за проміжною метою напрям діяльності незалежних один від одного щодо адміністративності органів, та спрямовується слідчим і здійснюється за комплексного поєднання та ефективного використання повноважень, методів і форм, властивих

кожному з них, для розкриття злочинів, припинення злочинного діяння і встановлення обставин, які входять до предмета доказування у кримінальній справі [7, 13].

У інших визначеннях поняття «взаємодія» виділяються такі її (взаємодії) риси, як погодженість у діяльності за метою, місцем і часом; рівноправний (чи ж навпаки нерівноправний) характер слідчого і працівників уповноважених оперативних підрозділів; раціональні форми поєднання сил, засобів і методів; взаємопов'язаність оперативно-розшукових, процесуальних і адміністративних функцій уповноважених оперативних підрозділів з процесуальними гласними і негласними (розшуковими) діями слідчого; допоміжний характер діяльності уповноважених оперативних підрозділів; об'єднання сил і засобів тощо. У зв'язку з цим слід підкреслити, що «кусі вищезгадані ознаки не є суперечливими одна одній, у них розкриваються різні сторони одного загального явища – взаємодії» [8, 97].

Співробітництво слідчого з працівниками забезпечує більш високий рівень організації роботи з розслідування злочинів. У юридичній літературі немає єдиної думки у визначенні форм поєднання оперативно-розшукових, негласних та гласних слідчих (розшукових) дій. На наш погляд, правильнішою є точка зору А. К. Звирибуля, Л. П. Макушненка і В. М. Петренка, які виокремлюють «процесуальні і організаційно-службові форми взаємодії» [9].

Основною відмінністю зазначених форм є те, що процесуальні форми взаємодії засновані на нормах Кримінального процесуального кодексу, а організаційні є способи зв'язку між слідчим і працівниками уповноважених оперативних підрозділів. Так, «якщо процесуальні форми можна назвати способами співробітництва, то організаційні форми будуть характеризуватися як способи зв'язку. Організаційні форми зв'язку існують поза межами процесуальної діяльності слідчого» [10, 67–68].

Необхідно враховувати, що деякі організаційні форми взаємодії, такі як спільне планування і взаємний обмін інформацією, також є правовими формами, тому що передбачені різними відомчими нормативними актами – наказами і інструкціями Генерального прокурора України і міністра внутрішніх справ України. Проте їх ні за яких умов не можна визнати процесуальними.

Хоча окремі автори під процесуальними формами поєднання оперативно-розшукових, негласних і гласних слідчих (розшукових) дій треба розуміти засновані на законах і відомчих нормативних актах способи спільної діяльності слідчого і працівника уповноваженого оперативного підрозділу з розкриття і розслідування вчинених злочинів. Ці способи повинні вміщувати порядок і умови зазначеної діяльності [10, 68] (підкреслено мною – А. О.). Однак з такою точкою зору погодитися не уявляється можливим, оскільки

процесуальні форми взаємодії є діяльністю, заснованою на нормах кримінального процесуального закону, а не на положеннях інших нормативно-правових актів, що регламентують питання взаємодії слідчого з уповноваженими оперативними підрозділами, які повинні розглядатися як організаційні форми, що мають правову основу. Накази і інструкції не є джерелами кримінального процесуального права, у зв'язку з чим вони не можуть регламентувати кримінальне провадження в Україні, у тому числі і з питань способів співробітництва вказаних суб'єктів, однак, вони можуть встановлювати способи зв'язку між ними.

З урахуванням викладеного можна дійти висновку, що під процесуальними формами взаємодії слідчого і уповноважених оперативних підрозділів слід розглядати засновані на положеннях Кримінального процесуального кодексу України способи спільної діяльності слідчого і співробітників уповноважених оперативних підрозділів з розслідування злочинів. Заміна КПК України у 2012 році дає підстави для висновку, що процесуальні форми взаємодії не мають постійного характеру, а залежать від чинного кримінального процесуального закону.

Слідчий вдається до взаємодії з оперативними підрозділами в таких випадках: 1) для застосування оперативно-розшукових можливостей уповноваженого оперативного підрозділу під час досудового розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів; 2) для використання в інтересах слідства результатів оперативно-розшукової діяльності; 3) якщо оперативним підрозділом самостійно виявлено ознаки складу тяжких або особливо тяжких злочинів при проведенні оперативно-розшукових заходів.

Так, відповідно до пунктів 1 і 2 ст. 10 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» матеріали оперативно-розшукової діяльності використовуються як приводи та підстави для початку досудового розслідування, а також для отримання фактичних даних, які можуть бути доказами у кримінальному провадженні. Що стосується взаємодії слідчого та оперативних підрозділів при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій у розглядуваному нами аспекті, то мова йде про вчинені тяжкі та особливо тяжкі злочини. Відповідно до ч. ч. 4 і 5 ст. 12 Кримінального кодексу України тяжким злочином є злочин, за який передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше двадцяти п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення волі на строк не більше десяти років, а особливо тяжким злочином є злочин, за який передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі понад двадцять п'ять тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, позбавлення волі на строк понад десять років або довічного позбавлення волі.

Діяльність уповноваженого оперативного підрозділу в рамках процесуальної взаємодії при здійснен-

ні негласних слідчих (розшукових) дій визначається тільки виконанням окремих доручень у кримінальному провадженні. Так, відповідно до ч. 2 ст. 41 КПК України співробітники оперативних підрозділів не мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора. При цьому доручення слідчого, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом (ч. 3 ст. 41 КПК України). Разом з тим, на практиці окремі слідчі та співробітники оперативного підрозділу не мають достатньо чіткого уявлення про сутність негласних слідчих (розшукових) дій, а отже й про межі пов'язаних з ними доручень слідчого.

При дачі доручення органу дізнання слідчий має на меті розподіл праці щодо провадження негласних слідчих (розшукових) дій для того, щоб максимально скоротити час між фактом вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину і покаранням особи, яка його вчинила. Це підтверджує і аналіз кримінального процесуального закону, що не регламентує засади кримінального провадження. Серед таких засад законодавець у ст. 28 КПК України вказує на розумність. Так, під час кримінального провадження кожна процесуальна дія або процесуальне рішення повинні бути виконані або прийняті в розумні строки. Розумними вважаються строки, що є об'єктивно необхідними для виконання процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень. Розумні строки не можуть перевищувати передбачені цим Кодексом строки виконання окремих процесуальних дій або прийняття окремих процесуальних рішень. Проведення досудового розслідування відповідно до ч. 2 ст. 28 КПК України у розумні строки забезпечує прокурор, слідчий суддя (в частині строків розгляду питань, віднесених до його компетенції), а судового провадження – суд.

Відповідно до ч. 1 ст. 41 КПК України оперативні підрозділи здійснюють слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії в кримінальному провадженні за письмовим дорученням слідчого, прокурора. Разом з тим, кримінальний процесуальний закон не встановлює вимог щодо змісту таких доручень. З цього можна зробити висновок, що законодавець не прагне максимально регламентувати такого роду діяльність слідчого, надаючи творчості у підході до виконання виникаючих перед ним завдань. Він залишає за слідчим право вибору найдоцільнішого змісту доручення, прийомів його підготовки і напрямів діяльності оперативного підрозділу залежно від сформованої в кримінальному провадженні ситуації і наявності об'єктивних факторів, що впливають на прийняття процесуальних рішень [11, 40].

Не торкаючись змісту доручення слідчого оперативним підрозділом, КПК у ст. 251 встановлює вимо-

ги до постанови слідчого, прокурора про проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Так, постанова слідчого, прокурора про проведення негласної слідчої (розшукової) дії повинна містити: 1) найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер; 2) правову кваліфікацію злочину із зазначенням статті (частини статті) Кримінального кодексу України; 3) відомості про особу (осіб), місце або річ, щодо яких проводитиметься негласна слідча (розшукова) дія; 4) початок, тривалість і мету негласної слідчої (розшукової) дії; 5) відомості про особу (осіб), яка буде проводити негласну слідчу (розшукову) дію; 6) обґрунтування прийнятої постанови, у тому числі обґрунтування неможливості отримання відомостей про злочин та особу, яка його вчинила, в інший спосіб; 7) вказівку на вид негласної слідчої (розшукової) дії, що проводиться.

Між слідчим і особою (у тому числі співробітником оперативного підрозділу), яка буде проводити негласну слідчу (розшукову) дію в межах кримінальних процесуальних правовідносин, що виникають, розвиваються і припиняються у сфері кримінального провадження на підставі норм кримінально-процесуального права. Тобто, ця форма взаємодії є процесуальною за змістом.

Отже, до процесуальних форм взаємодії слідчого і оперативного підрозділу слід віднести виконання окремих доручень слідчого на провадження негласних слідчих (розшукових) дій по конкретній кримінальній справі з метою одержання доказів. Ця форма взаємодії регламентується нормами кримінального процесуального кодексу і використовується для забезпечення правової процедури розслідування у кримінальному провадженні, одержання і збереження доказової бази. Усі матеріали, що отримані в результаті такої процесуальної форми взаємодії, можуть бути використані як докази згідно зі ст. 256 КПК.

Організаційні форми взаємодії, на відміну від процесуальних, не пов'язані з одержанням матеріалів, що можуть бути використані як докази. В основному вони спрямовані на вирішення організаційних питань щодо забезпечення процесу розслідування. Матеріали, що одержують при реалізації організаційних форм взаємодії, не можуть безпосередньо виступати як докази, а повинні бути легалізовані в процесі кримінального провадження.

Висновки. Отже, у кримінальному провадженні взаємодія слідчого і уповноважених оперативних підрозділів реалізується організаційним і процесуальним шляхами. Нами виокремлюються такі види процесуальної форми взаємодії: 1) спільна діяльність слідчого і уповноважених оперативних підрозділів на стадії внесення відомостей про вчинений тяжкий або особливо тяжкий злочин до Єдиного реєстру досудових розслідувань, ознаки якого виявлені при проведенні оперативно-розшукових заходів; 2) здійснення оперативним працівником негласних слідчих (розшукових)

дій. Процесуальні форми взаємодії здійснюються на основі положень КПК. Між учасниками взаємодії виникають кримінально-процесуальні відносини, керівна роль у яких належить слідчому.

Література:

1. Доля Е. А. Использование в доказывании результатов оперативно-розыскной деятельности / Е. А. Доля. — М.: Спарк, 1996. — 111 с.
2. Крашенинников Н. И. Получение оперативно-процесуальной информации о преступлениях и использование ее в оперативной и судебно-следственной практике / Н. И. Крашенинников. — СПб: Экстрапринт, 2001. — 115 с.
3. Омеляненко А. С. Загальні положення про негласні слідчі (розшукові) дії (огляд нового законодавства) / А. С. Омеляненко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету: збірник наукових праць. Серія «Юриспруденція». — Випуск 4. — Одеса: МГУ, 2012. — С. 205—210.
4. Белкин Р. С. Криминалистическая энциклопедия / Р. С. Белкин. — М.: БЕК, 1997. — 342 с.
5. Иванов В. В. Взаємодія оперативних підрозділів органів внутрішніх справ і слідчого на досудових стадіях кримінального процесу: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 21.00.06 «Оперативно-розшукова діяльність» / В. В. Иванов. — К., 1998. — 20 с.
6. Бацько І. М. Процесуальні аспекти взаємодії слідчих, дізнавачів, експертів та спеціалістів / І. М. Бацько // Науковий вісник Юридичної академії Міністерства внутрішніх справ: зб. наук. праць. — 2004. — № 4(18). — С. 362—369.
7. Слинько С. В. Сущность, формы и правовые основы взаимодействия следователя с органом дознания: автореф. дис. на соискание уч. степ. канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Криминальный процесс и криминалистика; судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность» / С. В. Слинько. — Харьков, 1991. — 26 с.
8. Равинский В. В. Общее понятие взаимодействия следователей с органами дознания при расследовании преступлений / В. В. Равинский // Правовые проблемы укрепления российской государственности: сб. статей / под ред. Ю. К. Якимовича. — Вып. 7. — Томск, 2001. — С. 97—98.
9. Звирибуль А. К. Работа следователя МВД по выявлению и устранению причин и условий, способствующих совершению преступлений / А. К. Звирибуль, Л. П. Макушненко, В. М. Петренко. — М.: Изд-во ВНИИ МВД СССР, 1972. — 56 с.
10. Тюрин Н. С. Формы оперативно-розыскной и следственной деятельности / Н. С. Тюрин // Правовые проблемы укрепления российской государственности. Ч. 10: Проблемы уголовного процесса в свете нового Уголовно-процесуального кодекса Российской Федерации: сб. статей / под ред. Ю. К. Якимовича. — Томск: Изд-во Том. ун-та, 2002. — С. 67—68.
11. Лупинская П. А. Решения в уголовном судопроизводстве: их виды, содержание и формы / П. А. Лупинская. — М., 1976. — 168 с.

Омеляненко А. С. Отдельные аспекты взаимодействия следователя и уполномоченных оперативных подразделений при проведении негласных следственных (розыскных) действий

Аннотация. В статье анализируются процессуальные формы взаимодействия следователя и оперативных подразделений при проведении негласных следственных (розыскных) действий. Анализ исследований показал, что взаимодействие между следователем и уполномоченным оперативным подразделением рассматривается преимущественно в общем плане, без учета особенностей ее организации именно при проведении негласных следственных (розыскных) действий, которых старое уголовно-процесуальное законодательство не знало. В уголовном производстве взаимодействие следователя и уполномоченных оперативных подразделений реализуется организационным и процессуальным путями. Основным отличием указанных форм является то, что процессуальные формы взаимодействия основаны на нормах Криминального процесуального кодекса, а организационные являются способом связи между следователем и работниками уполномоченных оперативных подразделений. Выделяется совместная деятельность следователя и уполномоченных оперативных подразделений на стадии внесения сведений о совершенном тяжком или особо тяжком преступлении в Единый реестр досудебных расследований, признаки которого выявлены при проведении оперативно-розыскных мероприятий и осуществлении оперативным работником негласных следственных (розыскных) действий. При проведении негласных следственных (розыскных) действий взаимодействие осуществляется в пределах уголовных процесуальных отношений.

Ключевые слова: негласные следственные (розыскные) действия, следователь, оперативное подразделение, взаимодействие, уголовное производство.

Omelyanenko A. Some aspects of the interaction of the investigator and designated operational units in conducting covert investigative (search) action

Summary. The article analyzes the procedural forms of interaction between an investigator and operational units in conducting covert investigation (investigation) of action. Analysis has shown that the interaction between an investigator and a designated operational division mainly seen in General terms, without considering the peculiarities of its organization hence the secret of investigation (investigation) of actions, of which the old criminal procedure legislation is not known. In criminal proceedings, the interaction of the investigator and designated operational units implemented institutional and procedural ways. The main difference of these forms is that the procedural forms of interaction based on the norms of the Criminal procedure code and organizational are a way of communication between the investigator and authorized employees of operational units. Stands out joint activities of the investigator and designated operational units at the stage of registration of information about committed grave or particularly grave crime in the Unified register of pre-trial investigations, the signs of which are revealed during carrying out of operative-investigative measures and the implementation of the operative worker of the covert investigation (investigation) of action. When conducting an undercover investigation (investigation) action interaction is carried out within the criminal procedural relations.

Keywords: covert investigative (search) action, the investigator, the operational unit, interaction, the criminal proceedings.